

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 41. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628202496/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

Møde, morede sig ikke, og kunde sidst af alt finde Barbara naturlig og anstændig, saadan som hun kastede sig selv mod denne fremmede. Ikke fordi det i mindste Maade var overraskende. Han havde alt i Gaar Morges taget sit Bestik af denne nye Vaagopreest og set, at han var en Mand med sit eget Ansigt, en noget mørk og tæt Fyr, meget ulig salig Hr. Niels. Saa det var i alle Henseender at forudsæ, hvordan Barbara vilde te sig ... det var hende vist for Resten snart ligegyldigt, hvordan Mændene saa ud, bare de var ... ja Pokker maatte vide, hvad hun havde set i adskillige! Bare de var af Hanken altsaa!

De satte sig omkring et hvidskuret Bord, alle undtagen Møgdalene, der med en lidt besværet Mine gjorde sig et Ærinde ud af Stuen. Barbara syede. Men hendes livfulde Øjne var ikke saa meget ved Sytøjet, de var med deres hastig skiftende, grønne Glans overalt, og forelsbig mest hos Gabriel. Hun vidste maaske ikke, hvad han tænkte, men hun vidste, hvad han følte. Hun var saa lydhør. Naar hun saaledes sad mellem to Mænd, hørte hun Takten af begge Hjerteslag. Hun kunde spille tostemmigt paa dem som paa to Instrumenter. Og nu skulde Gabriel trøstes og oprejses lidt. Han talte med ham, udsurgte ham om noget og hørte meget opmærksomt paa hans Svar. Under dette saa hun kun tre Gange paa Hr. Poul og slog hver Gang meget hastigt Øjnene ned.

Hr. Poul, der hele Dagen havde følt det, som logerede han alt i det yderste Mørke, syntes paa en Gang, at han befandt sig i et stærkt Lys. Det skyldtes ikke blot den hvide Bordplade, Barbaras hvide Sytøj og hendes meget hvide og varme Hænder. Det var særlig disse Øjne, der skinnede saa stærkt, at hun maatte tage dem til sig, hver Gang de havde set. Det var, som om de havde været altfor fortrolige og bagefter var skamfulde derover.

I Begyndelsen fandt Hr. Poul stort Behag i disse Blikke, indtil han bemærkede, at de langt mere spillede paa Gabriel end paa ham selv. Han saa ogsaa, hvorledes hun flere Gange smilede behaget: Mundvigene krummede sig længe og røde og lavede Gruber op i hendes Kinder. Hr. Poul forstod ikke rigtig, hvad der taltes om — det maatte være fordøkte Hentydninger, Gabriel kom med, Finter, som det ikke var Barbara helt ukært at høre. Men selv begyndte han nu saa smaat at føle sig tilovers.

Dog, hans Time kom straks derpaa, da Barbara alvorligt og meget opmærksomt begyndte at spørge ham ud om hans Rejse,

om hans Studeringer, hans Demis-Prædiken og mange andre Ting vedrørende hans Præstegjerning. Det viste sig, at hun kendte flere af Professorernes Navne. Ja, der var ingen Ende paa hendes Fræklhed, tænkte Gabriel. For hvad Forstand kunde vel Barbara have paa disse Dele? Dog vedblev hun at tale, som om hun alle sine Dage kun havde haft en Præstekones Tanker i sit Hoved, og tilsidst spurgte hun Hr. Poul, om han nogentid havde truffet hendes salig Husbond Hr. Nils.

Satan til Skamløshed! tænkte Gabriel. Det ærgrede ham, at her ikke var andre tilstede, som med ham kunde vidne om hendes Hykleri.

Men for Hr. Poul var det, som om han for første Gang i dette Land havde truffet en Person, der med Interesse gad paahøre ham, og han udtalte sig frit og ærligt og var i sit Hjerter smigret. Thi skønt han vel vidste, at en Materie som denne næppe i sig selv kunde være passende Kost for en Kvinde som Barbara, saa saa han dog paa hendes Ansigt og Øjne, hvor levende optaget hun var, og hvorledes hun gav Agt paa hans mindste Mine, og han faldt i dette Øjeblik paa den Tanke, som forekom ham rigtig, at i en Samtale med Fruentimmer Ennet kun var et Paaskud, medens det egentlige var Glæden over at staa Ansigt til Ansigt, at kunne lade Øjnene mødes, Stemmerne blande sig med hinanden og Sjælene røre ved hinanden. Og Barbaras Sjæl, der talte gennem hendes grønnyldne Øjne, rørte meget ved ham, og blodet undertiden og trak sig bort, men vendte straks tilbage og legede for ham og soled sig i hans stærke, ivrige Blik. Hendes Mundvige krummede sig nu atter behaget opad, hun lyttede som til et sjældent Spil, og det han fortalte drejede sig nu kun tilsyneladende om Præster og Sogne, men var i Virkeligheden en lang Solo-Aria op af hans Vanddoms Dyb. En Aria, der blev hørt.

Da var det, at Barbaras Øjne pludselig begyndte at flakke hen i Retning af Gabriel. Hun slog dem ned, kiggede en Gang til lynsnart hen paa ham og smaafniste ganske svagt. Ordene blev træge i Hr. Pouls Hals: hvad var der sket? Havde Gabriel gjort noget, sagt noget? Blandede han sig i Koncerten? Barbara saa stift paa sit Sytøj og syede hæstigt.

— Det er et Pudovaar, sagde hun stille.

Men det var synligt, at hun var fuld af indre Latter. Gabriel stirrede paa hende med et ætsende Blik.